

Весела Люцканова

Заложник на самия себе си

Навремето приличаше на Аполон. Нямахме жена, която да не го загледа с възхищение. А и той се възхищаваше от себе си. Минеше ли край витрина или огледало, не пропускаше да се зарадва на отражението си. Висок, строен, с атлетична фигура и красиво лице, той бе знаел, че красотата е най-голямото му богатство.

Единственото му богатство.

Защото се бе родил в бедно семейство и бе последната издънка след четирима братя и една сестра. Никой от тях не можеше да се мери по хубост с него.

Разбра силата си още от дете. Богати хора го канеха на богати вечерни. Сам. Искеха и да го осиновят, но родителите му бяха непреклонни, щяха да отгледат децата си с труд и лишения, но до себе си.

На осемнайсет вече никой не можеше да го задържи никъде. И той се огледа, оценил високо единственото си богатство. Красотата... тя щеше да му даде всичко, от което го бе лишил произходът му.

На двайсет се ожени.

Запозна се с бъдещата си жена на плажа в Санта Моника. В нейните очи се видя отново като Аполон. Тя притежаваше все още свежест въпреки многото си години и най-вече притежаваше милионите на току-що починалия си съпруг. И беше жена, която знае какво иска и как да го постигне. И не си губеше времето, още на третата нощ тя му предложи, а той прие. Край на бедността!

Тази жена го обичаше, а той обичаше парите ѝ. Вложени в банки и управлявани от нейния брокер, те носеха удивителни дивиденди, с които живееха в най-прекрасните места по света, безгрижни и волни като птици. Опитваше се да не забелязва годините ѝ, смъквани от безброй пластични операции, но умората да го следва в лудориите и нощната любов една нощ я довърши и той се оказа свободен и много, много богат.

Оттук нататък можеше да промени живота си.

Да се захване с успешен бизнес.

Да създаде семейство и деца.

Но на него му бе харесал вече животът, който бе водил до тук и нагласата му на жиголо го тласна към втората. Също безумно богат и на доста години с току-що починал съпруг, жадна за живот, млада плът и удоволствия. Тя също знаеше какво иска и как да го постигне, но на нея ѝ бе нужен месец, за да му предложи. И на него му бе нужен месец, за да ѝ отговори с да.

Нищо в живота му не се промени, освен името на жена му и името

на брокера, който управляваше парите ѝ. Вече техните пари. Беше способно момче, с нюх към сделките с акции и за кратко успя да учетвори и неговите пари. Майк не пропусна да отбележи и влюбените погледи на брокера към него самия, те го ласкаеха. И толкова. Но и брокерът знаеше какво иска и как да го постигне.

– Не се ли умори да лягаш всяка нощ до тази стара брантия? – го запита една сутрин. – С толкова много пари би могъл да си позволиш всичко.

Майк отмина със смях думите му. Докато един ден това младо и способно момче не назова пред него точно цената, заради която би го направил най-богатия мъж на земята, а ако не я приеме, би го запратил при клошарите. Разбра, че не се шегува и прие, а после му хареса и на него.

На шейсет наистина бе най-богатият на света, без никога да си е мръднал пръста за каквато и да било работа. И беше свободен, погребал три съпруги, коя от коя по-богати.

Огледа се отново и за първи път откри младостта. Не своята, а на едно момиче с дълги златни коси, гъвкаво като змийорка и с дълбоки зелени очи, в които потъна от пръв поглед. Неуспяла актриса? Манекенка? Танцьорка в ношен клуб? Бедна като въшка? Не знаеше и не го интересуваше, нямаше да губи нито миг, искаше я и толкова. Тя прие, но зад гърба си имаше своя дългогодишен житейски опит и за да я изпита, пожела дете.

– С удоволствие – отвърна му тя.

Но детето все не идваше, а той вече прехвърляше шейсет и две. И пожела да отидат на лекар. Тя прие, сигурна в младостта и възможностите си да ражда.

– И искам да бъде точно като теб! Твое копие...

Тогава ли се роди в него идеята? Все едно кога.

Винаги се бе харесвал, но в него се наслаждаваше и чувството, че е пропуснал нещо важно. Да, искаше син, точно като него, но и с още нещо, което да мотивира живота му по друг начин, да не е влюбен единствено в себе си, да умее да се отдава и създава ценности, а не само да се пилее в удоволствия на твърде висока цена. Защото точно с Лора разбра какво е пропуснал и беше късно да го навакса.

– Възможно ли е? – запита той лекарят. – Хем съвсем като мен, хем по-различен духовно...

– Възможно е – засмя се лекарят, – но ще струва много, много повече. А и има още нещо...

– Кажете го! Колкото до парите, колкото и да струва... няма проблем.

– Не съм убеден, че творението, което си поръчвате, ще ви харесва някой ден...

Майк се бе засмял.

– Не берете грижа за това!

След година той вече бе баща на самия себе си, сравняваше своите снимки с лицето на сина си от бебешката му възраст, те се припокриваха. Припокриваше се и бебешкото му поведение с неговото по думите на майка му, които бе запомнил.

На осемнайсет и Стивън приличаше на Аполон. Висок, строен, с атлетична фигура и изумително лице. Всички се обръщаха подире му – и мъже, и жени, но той някак не осъзнаваше красотата си, подвластен на нещо дълбоко вътре в него, което Майк още не можеше да определи. Синът му се интересуваеше от астрофизика, научни изследвания в тази област и не се жалеше по цели дни и нощи. От къде бе взел тази своя страст? Та нали беше негово копие? Подобро, бе поискал, което и да създава ценности. Но негово копие. Трябваше да поговори с лекаря.

Налагаше се и заради друго. Сърцето му, уморено от бурния живот, прескачаше и спираше, което го хвърляше в паника. Искаше да живее, да живее дълго до Лора и това момче, което бе съвсем като него и не съвсем. Но сърцето му го предаваше и крещеше: стоп!

– Трябва да ви се трансплантира ново сърце – каза лекарят, – съвместимо с вашето. Нужен е донор...

Сподели вкъщи пред Лора и Стивън думите на лекаря.

– Татко – каза Стив, – готов съм да ти дам своето сърце...

– Ти чуваш ли се какво предлагаш? – изкрещя ужасена майката. – Та ти си на осемнайсет, а той на осемдесет! От тук нататък започва животът ти.

Майк усети, че по страните му текат сълзи. Не казваше нищо, не избърсваше и сълзите си, осъзнаваше бавно, че неговото копие не е точно негово, никога и заради никого той не би помислил дори да направи това, което предлагаше синът му. Бе умен и знаеше, че даде ли сърцето си, ще е мъртъв. А как искаше да живее Майк. Само да го подразбере за миг сина му, едва ли някой би могъл да го спре...

Подобреното копие... неговият син! Трябваше да е жив и той, за да го предпазва от собствения му алтруизъм, от идеализма, от всеотдайността в работата. От едната крайност в другата! Трябваше на всяка цена да поговори с лекаря! Сбъркали ли бяха в нещо? Или се бяха

престарали, но осъзна изведнъж колко е уязвим синът му и колко е непригоден за вълчия живот тук. Как щеше да оцелява без него?

– Бях ви предупредил, че един ден може да не ви хареса, но вие държахте на всяка цена... – въздъхна лекарят. – Тогава екипът ни ви взе много, много пари, но създаде още едно ваше копие, съвсем като вас, за да бъде някой ден ваш донор... Работеше тук за кратко, но се ожени за богата и стара наследница и бихме могли да го помолим да дойде от Бахамите. Винаги го следя къде пътува.

Майк въздъхна, бе любопитен.

Срещата се състоя след няколко дни и като че ли старецът се изправи срещу самия себе си някога. Не би го различил от Стив, освен по погледа. В очите на Стив имаше любов и загриженост към всеки, в очите на Аполона пред него имаше само жажда за удоволствия.

Лекарят му зададе въпроса си:

– Ако трябва да дадеш сърцето си, за да спасиш баща си, би ли...

– Та аз нямам баща – засмя се Аполона – и не дължа никому нищо.

– И все пак няма ли поне едно същество, заради което би направил тази жертва?

– Не съм роден да бъда жертва, макар да не познавам и майка си...

Майк все още не се намесваше. Не бе сигурен дали Аполона го е забелязал в кабинета, толкова увлечен да следи собственото си отражение в стъклото на прозореца. Също като него самия навремето! Неговото копие, свободно и от семейство, и от морал, и от необходимостта да създаде каквото и да било. Ако трябваше да избира между Стив и младежа настреща му и ако трябваше да решава сега, какво би отвърнал на лекаря?

Знаеше какво. През тия двайсетина години, прекарани с Лора и Стив, той се бе променил неузнаваемо. Защото и двамата го бяха обичали, а и той тях. И взаимно си бяха влияли в промените. И знаеше, че предишните му години са загубени години. Истински бе живял след шейсетте...

Когато останаха сами, Майк се обърна към лекаря:

– Не съжалявам за своя избор, а сега получих урок от вас. И може би в клонирането наистина има смисъл, но единствено ако съумявате да създавате копия, по-добри и по-цялостни от оригинала...

– Работим в това направление.

– Ще мога да умра спокойно...

– Не се тревожете – усмихна се лекарят, – имам за вас донор. И ще можете дълго да се радвате още на живота.

Майк изтръпна:

– Не е Стив, нали?

– Не е.

– Не е и този, който беше тук, преди малко. Нарциса...

– Не е – усмихна се отново лекарят.

– Тогава?

– Не е нужно да знаете всичко, а и едва ли ще разберете.

След операцията, когато дойде на себе си, видя усмихнатите лица на Лора и Стив, надвесени над лицето му. Стив ли беше наистина? Трябваше да види очите му, за да повярва, че е той. Надникна в тях, видя любов, всеотдайност и загриженост. Благодаря ти, Боже, благодаря ти! А аз ще се грижа да го пазя в този живот, както се грижих да пазя парите си!

КРАЙ

© Весела Люцканова

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/897>]